

Блізкая ўлада

Улічыць інтарэсы ўсіх

На гэтым тыдні прыёмы грамадзян па асабістых пытаннях у сваіх рэгіёнах праводзілі старшыні Мінаблвыканкама і Гомельскага аблвыканкама Анатоль ІСАЧАНКА і Уладзімір ДВОРНІК.

Кіраўнік прысталічнага рэгіёна прыняў 14 чалавек у Слуцку. Заяўнікі галоўным чынам звярталіся да губернатара з пытаннямі, што не вырашаюцца ў іх на працягу некалькіх гадоў. Так, жыхар Слуцка прасіў зменшыць яму арэндную плату за ўчастак, на якім ён вядзе рэканструкцыю будынка фізкультурна-аэраўленчага комплексу. Старшыня Мінаблвыканкама папрасіў мясцовыя ўлады пайсці чалавеку насустрач, напрыклад, вынесці на Савет дэпутатаў прапанову аб зніжэнні кошту арэнды для гэтага чалавека і наогул тых, хто займаецца рэканструкцыяй будынкаў. У сваю чаргу, мясцовыя ўлады могуць абавязаць завяршыць будаўнічыя работы на працягу адпаведнага тэрміну.

З нагоды працаўладкавання звярнулася жыхарка Слуцка, якая 25 гадоў працавала сацыяльным работнікам. Затым яна перайшла на месца загадчыцы пракатнага пункта на гарадскім стадыёне. Па заканчэнні тэрміну дзеяння кантракта наймальнік не працягнуў з ёй працоўныя адносіны. Анатоль Ісачанка даручыў спецыялістам райвыканкама прапанаваць жанчыне варыянты працаўладкавання.

Дзве мясцовыя жыхаркі агучылі праблему з грамадскім транспартам: аўтобусам нельга перасякаць трасу Р-23 у месцах, дзе няма святлафораў, таму людзям даводзіцца ісці да прыпынку два кіламетры. Губернатар даручыў дэталёва вывучыць гэтае пытанне.

На прыёме грамадзян таксама падымаліся пытанні зямельных адносін, павелічэння хуткасці інтэрнэту, паляпшэння жыллёвых умоў, якасці медыцынскага абслугоўвання.

«Чалавек задаволены прыёмам толькі ў тым выпадку, калі яго пытанне вырашана. Аднак мы пры працы са зваротамі павінны ўлічваць інтарэсы і суседзяў, і іншых зацікаўленых людзей. Таму пытанні трэба разглядаць у комплексе, так, каб прынятае рашэнне было прымальным для ўсіх бакоў», — адзначыў Анатоль Ісачанка.

Тое, што прадстаўнікі ўлады ўсіх узроўняў павінны максімальна ўнікаць у сітуацыю кожнага, хто да іх звярнуўся, падкрэсліў і Уладзімір Дворнік.

На прыёме прысутнічалі таксама прадстаўнікі ведамстваў, знаёмыя з сітуацыяй альбо гатовыя даць ёй ацэнку ў адпаведнасці з заканадаўчай базай. Так разглядалася пытанне жыхаркі Ельска. З 2015 года жанчына спрабуе выправіць, па яе словах, парушаныя суседзямі нормы пры будаўніцтве гаража і агароджы на сумежным участку. Па даручэнні губернатара сітуацыя будзе вывучана з выездам на месца.

З ганаровай місіяй прыйшлі на прыём бацька і сын. Яны прапанавалі абмеркаваць перспектывы развіцця ўзаемаадносін з Варонежскай вобласцю напярэдадні святкавання 75-й гадавіны вызвалення Беларусі ад нямецка-фашысцкіх захопнікаў. Па просьбе калег з Варонежа мужчыны перадалі Уладзіміру Дворніку медаль «За заслугі па ўзвешчэнні памяці загінулых абаронцаў Айчыны». Узнагарода ўручана ў знак падзякі за беражлівае стаўленне і захаванне гістарычнай спадчыны, а таксама за падтрыманне ініцыятывы аб устаўленні памятнага знака ў гонар ураджэнцаў Гомеля — братаў Лізюковых, што гераічна праявілі сябе ў гады Вялікай Айчыннай вайны.

Усяго ж на прыёме старшыні аблвыканкама запісаліся восем жыхароў Гомельшчыны. Пытанні п'яці з іх былі разгледжаныя загадзя.

Напрыклад, сямейную пару з Гомельскага раёна хвалявала пытанне празрыстасці фарміравання спіса патэнцыйных наваселяў у адзін са шматкватэрных дамоў, што цяпер будзецца. Адначасова яны агучылі і жаданне атрымаць жыллё ў гэтым будынку. Сужэнцаў запрасілі ў адміністрацыю раёна і дакументальна пацвердзілі абгрунтаванасць уключэння ў спіс на атрыманне кватэр кожнага прозвішча. Пытанне было знятае.

Паводле БелТА.

Анатоль Ісачанка.

ДРУГОЕ НАРАДЖЭННЕ КАЦІ

(Заканчэнне. Пачатак на 1-й стар.)

Марына Коўчур, мама Каці, сустракае нас каля дома ў вёсцы Самуэлева, Каця весела махае рукой праз акно. Стары барак — частка былой панскай сядзібы. Пакоі ў ім атрымаў муж Марыны ад мясцовага ААТ «Рапс», дзе ён працуе. Вось ужо некалькі гадоў сям'я, калі з'яўляюцца вольныя сродкі, робіць рамонт. Пакуль удалося замяніць пячное ацяпленне на паравое (дым з печы асядаў у лёгкіх, што для Каці супрацьпаказана), вокны і дзверы, а таксама абсталяваць душ і прыбіральню. Наперадзе яшчэ шмат работ, але асноўнае, на што ідзе ўвесь невялікі бюджэт сям'і, — аднаўленне Каці.

Тры месяцы комы

Той дзень, 21 верасня 2015 года, Марына Коўчур памятае ва ўсіх яго жудасных падрабязнасцях.

— Каця з сябрамі вярталася са школы з суседняй вёска Круціца. Аўтобус спыніўся, выйшла пяць-шэсць чалавек — школьнікі і двое дарослых. Сталі пераходзіць дарогу. Дзяўчынка, якая ішла за руку з Кацяй, інтуітыўна зрабіла крок назад, які выратаваў ёй жыццё, а Каця не паспела... Было дзве гадзіны дня, я толькі прыйшла з працы. Прыбегла Каціна сяброўка: «Цёця Марына, Каця машына збіла». Мы з мужам паехалі туды. Каця ляжала на дарозе, кроў з носа, вушэй, у яе была дрэнная згусальнасць... А «хуткая» заблудзіла. У выніку прыехала іншая брыгада, на той момант Каця ўжо ўпала ў кому. Давезці яе змаглі толькі да найбліжэйшай бальніцы ў Мінску — хуткай дапамогі, хоць спачатку планавалі даставіць у Бараўляны.

З гэтага моманту на шляху трапляліся неабякавыя людзі. Медыкі і кіроўца «хуткай» — адны з іх. Па дарозе ў Каці спынілася сэрца, але ўрачам удалося яго запусціць. Пакуль медыкі змагаліся за жыццё дзяўчынкі, кіроўца аб'язджаў спадарожныя машыны па абочынах і газонах — нягледзячы на сігналы, карэту «хуткай» не спышаліся прапусціць, — а паралельна звязваўся з бальніцай хуткай дапамогі.

— Я чула, як ён прасіў прыняць нас і тлумачыў, што не давязе дзіця да Бараўлянаў. Я тады не паспела яму нічога сказаць, але і сёння вельмі ўдзячная гэтаму чалавеку за неабякавасць, — кажа Марына Коўчур.

У бальніцы хуткай дапамогі Кацю чакалі чатыры брыгады медыкаў і неадкладныя аперацыі. Дзяўчыны выдалілі правую нырку, у яе дыягнаставалі разрыў печані і моцнае ўнутранае кровацянэнне, пералом асновы чэрапа, зрушэнне грудной клеткі, раздробленне сцягна. На працягу месяца дзяўчынка балансавала на мяккі, толькі калі стан больш-менш стабілізаваўся, з'явілася магчымасць перавезці яе ў профільную медыцынскую ўстанову — РНПЦ неўралогіі і нейрахірургіі. Але Каця па-ранейшаму была ў коме.

— Мяне толькі аднойчы пусцілі ў рэанімацыю. Нягледзячы на тое, што мая мама настройвала трымаць сябе ў руках, там я змагла прабыць не больш за хвіліну, — успамінае Марына. — Ці давалі прагнозы ўрачы? Аднойчы ў РНПЦ неўралогіі мне сказалі: «З такой траўмай, як у Каці, мужчына-спартсмен пражыве не больш за месяц, а ў вас пайшоў ужо другі...»

Потым былі дзіцячая абласная бальніца ў Бараўлянах, а затым — Беларускі дзіцячы хоспіс. Марына суткамі не адыходзіла ад ложка дачкі. У хоспісе яе навучылі абслугоўваць чалавека ў коме — ставіць катэтары, зонд, карміць праз яго, адпампоўваць макроту — Каця дыхала праз трубку ў горле.

Калі дзяўчынка знаходзілася ў хоспісе, абвастралася яшчэ адна праблема — з раздробленай правай нагой. У нейкі момант нават паўстала пытанне яе ампутацыі. Марына не пагаджалася. І яе падтрымала дырэктар Беларускага дзіцячага

хоспіса Ганна Гарчакова. Яна знайшла хірурга з РНПЦ траўматалогіі і артапедыі, які рызыкнуў зрабіць Каці аперацыю. Андрэй Дземянцоў сабраў нагу літаральна па кавалачках.

— Дзякуючы Андрэю Барысавічу, які дагэтуль нам дапамагае, Каця пачала хадзіць, — кажа жанчына.

Толькі перад Новым годам, больш чым праз тры месяцы пасля здарэння, Кацю прывезлі дадому. І праз пару тыдняў здарыўся літаральна чуд — дзяўчынка выйшла з комы. Але яшчэ амаль год яна не ўставала з ложка. Марына магла адлучыцца ад дачкі толькі ў выключных выпадках — калі, напрыклад, патрабавалася яе прысутнасць на следчым эксперыменце.

Крымінальная справа

Сухія радкі зводкі ДАІ сведчаць, што каля дзвюх гадзін дня 21 верасня 2015 года кіроўца рэйсавага аўтобуса МАЗ высадыў дзяцей каля павароту на вёску Самуэлева, 9-гадовую дзяўчынку збіў сустрэчны красавер Honda C-RV.

Трэба адзначыць, што 66-гадовы кіроўца аўтамабіля пасля заняў своеабліную пазіцыю: вінаваціў кіроўцу аўтобуса, дарослых аднасяльчан, якія выйшлі на прыпынку разам з дзецьмі, настаўнікаў і нават бацькоў дзяўчынкі. А сябе называў чалавекам, які выпадкова апынуўся не ў той час не ў тым месцы.

— Калі Каця знаходзілася ў коме ў хоспісе, мне патэлефанаваў следчы і паведаміў, што справа закрытая — няма саставу злачынства. Я толькі і здолела спытаць: «Як? Вы бачылі, у якім стане мая дачка?» — успамінае Марына.

У выніку траўмы прызналі цяжкімі, матэрыялы справы пачаў разглядаць Следчы камітэт. Падчас следчага эксперыменту ўстановаць, што кіроўца «хонды» меў тэхнічную магчымасць бачыць дзяцей на ўзбочыне за 11,8 секунды, аднак не прыняў мер для зніжэння хуткасці, а на асфальце не знойдзена слядоў экстраннага тармажэння.

— Да апошняга ён судзіўся з намі, дайшоў да Вярхоўнага Суда, — кажа Марына. — Мы былі настолькі выматаныя, што не хацелі ніякіх кампенсацый, я не магла дачакацца, калі гэтую справу закрывуць.

У чэрвені 2016 года суд прыгаварыў кіроўцу да двух гадоў пазбаўлення волі і абавязаў выплаціць шкоду пацярпелай.

Насуперак дыягназам

Марына і Віталь рабілі ўсё магчымае для таго, каб хоць крыху аблегчыць стан дачкі, якая хоць і прыйшла ў сябе, аднак па-ранейшаму не ўставала з ложка.

Прайшлі некалькі курсаў рэабілітацыі ў бальніцы ў Аксакаўшчыне, у абласным дзіцячым цэнтры медыцынскай рэабілітацыі ў Пухавічах і ў Беларускам дзіцячым хоспісе, а паміж імі займаліся з дзяўчынкай дома.

— Пасля першага курса ў Пухавічах я ўбачыла вялікія вынікі: Каця навучылася самастойна поўзаць. А падчас трэцяга курса яна самастойна выйшла з кабінета ЛФК! З таго часу мы стараемся два разы на год пабываць там. Каці распрацоўваюць праграму рэабілітацыі і стараюцца дасягнуць пэўнага выніку. Ці выязджалі за мяжу? Ні разу, бо, на мой погляд, у нас ёсць выдатныя спецыялісты, якія могуць паставіць на ногі, і нам з імі пашчасціла сустрэцца.

Пастаянную падтрымку сям'і аказвае і Беларускае дзіцячы хоспіс. Акрамя рэабілітацыі, Кацю запрашаюць на ўдзел у розных мерапрыемствах і паездках. Летас ёй падарылі, напрыклад, трохдзённую паездку ў Вільнюс.

Каця, дарэчы, камунікабельнасцю і гэрэлізасцю не адрозніваецца ад сваіх ровеснікаў. Кантактуе з імі, між іншым, як у сацыяльных сетках, так і ў жытую. Вучыцца, праўда, яна вымушана дома. І з гатоўнасцю дэманструе нам дзённік, дзе адзнак, ніжэйшых за сямёрку, няма. Раней дзяўчынка не магла пісаць, тэкст набірала на камп'ютары, а сёлета ўдалося вярнуць і гэты навык. З педагогам-дэфектолагам апошнім часам працуе над аднаўленнем мовы, магчыма, і яна з часам вернецца. Урачы ж, якія ведалі Кацю і не давалі спачатку ніякіх прагнозаў, толькі разводзяць рукамі — інакш як чудам гэта не назавеш.

У лістападзе мінулага года Каці зрабілі чарговую аперацыю, дзякуючы чаму зніклі пастаянныя праблемы з носам, а разам з імі і неабходнасць у назальных кроплях. Але наперадзе яшчэ некалькі хірургічных умяшанняў. З нагі трэба дастаць скобы, падчас пластычнай аперацыі на твары быў пашкоджаны нерв, які праз пару гадоў таксама давядзецца апераваць. Трэба прызнаць, што пакуль праблемы застаюцца: трэмар (дрыжэнне) рук і ног, а год таму з'явіліся сутаргі, з-за чаго дзяўчынка вымушана пастаянна прымаць прэпараты. Магчыма, аднаўленне ішло б хутчэй, калі б у Каці быў трэнажор. Аднак вясковая сям'я жыве небагата, на адзіны заробак Віталія. Марына, якая да трагедыі працавала даяркай у ААТ «Рапс», аб працы пакуль не можа і марыць, а невялікая пенсія Каці адразу ідзе на набыццё неабходных лекаў на месяц.

Аднак Марына не акцэнтуюе ўвагі на цяжкасцях, а дачку выхоўвае так, быццам бы і няма страшных дыягназаў і інваліднасці. Сям'я стараецца жыць сённяшнім днём і з аптымізмам глядзіць у будучыню. Напэўна, у гэтым і ёсць сакрэт таго, як, сутыкнуўшыся з самай цяжкай сітуацыяй, не адчаюцца, а знайсці ў сабе сілы яе пераадолець.

P. S. Калі вы хочаце нечым дапамагчы Каці Івановай, можна звязацца з яе маці Марынай па тэлефоне: 8 (029) 739-19-35.

Алена КРАВЕЦ,

Мінскі раён.

Фота Андрэя САЗОНАВА.